

indeholder Betænkningen adskillige Oplysninger, som ere uddragne af Overformynderiets sidste Regnskab. Af disse Oplysninger skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at Reserverfonden er omtrent 5 Millioner Kroner, og at det regnskabsmæssige Overflud i det sidst afsluttede Regnskabsaar var 840,000 Kr. Efter at Overformynderiet havde udredet alt, hvad det skulde, havde det 840,000 Kr. til overs, som altsaa blev henlagt til Reserverfonden. Det er endvidere oplyst, at der i Overformynderiet betales saa meget for Administrationen, at de deri indsatte Kapitalers Overflud paa Administrationskontoen er over 127,000 Kr. for et Aar, og endelig er det oplyst, at der paa Rentekontoen er et Overflud af 137,400 Kr. Det vil altsaa sige, at efter at man havde faaet alle de Renter ind, som man skulde have, og efter at man havde udbetalt alle de Renter, som skulde udbetales, saa havde man i Massen — jeg taler stadig om Overformynderiets Masse — et Overflud paa Rentekontoen af 137,400 Kr. i et Aar. Deraf følger det jo aldeles uomtvisteligt, at i det Aar havde Overformynderiet ikke mindste Banstuelighed ved, saaledes som det nu har anbragt sine Kapitaler i faste Ejendomme og offentlige Institutioner, at udrede, hvad det skulde, og dog have et bethdeligt Overflud. Men naar det er Tilfældet, forekommer det mig dog ogsaa, at der ikke af den Grund er nogen som helst Anledning for Lovgivningsmagten til at blande sig ind i dette Forhold. Man maa overlade det til den naturlige Udvikling, om Forholdene maatte føre det med sig, at Overformynderiet en Gang maatte ikke kan gøre, hvad det i det sidste Aar har gjort, men maa gaa til at nedsette den Rente, som det skal udbetale til dem, der have Penge deri, fordi den Tid maatte er kommen, da Overformynderiet ikke længer kan anbringe sine Kapitaler til den hidtilværende Rente. Saaledes forholder det sig altsaa med Overformynderiet. Det vil være en Uret at paalægge Overformynderiet denne Tvang, det vil være ganske uden Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om at erhverve en bedre Sikkerhed, og det er ufornødent med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Overformynderiet for Tiden kan svare, hvad det skal, og i det hele taget ordne sine Forhold paa en fornuftig Maade.

Sigende Bemærkninger gælde om Statsanstalten for Livsforsikring, med Hensyn til hvilken det i øvrigt ogsaa maa bemærkes, at Tarifferne der netop ere beregnede paa en Rentefod af 2 pCt. halvvaarlig. Saaledes er Anstaltens Forpligtelser ingaaede, den har

paadraget sig Forpligtelser under denne Lovbestemte Forudsætning. Det er udtrykkeligt udtalt i Loven af 18de Juli 1870, at det er lagt til Grund for Beregningen af Anstaltens Tariffer, at den oppebærer en saadan Rente. Vilde det saa ikke være naturligt, om Lovgivningsmagten nu sagde: I maa ikke, selv om I kunne saa det, tage den Rente, som er Grundlaget for hele jeres Beregning. Nogen Forandring med Hensyn dertil stete jo, som det høje Ting vil vide, i 1893, da man vedtog en Lov med Hensyn til Livrenter, og hvad dertil hører, hvilket var ganske udbændigt paa Grund af, at Levefandsynligheden viste sig at være større, end man for en Del Aar siden havde beregnet. — Jeg skal ikke nærmere omtale Kommunitetets og Sorø Akademis Midler, men henviser til de saa Bemærkninger, der derom ere gjorte i Betænkningen. Der kan, forekommer det Udvalgets Flertal, heller ikke for disse Institutioner være nogen Anledning til at bestemme en Nedsettelse af den Rente, de virkelig kunne opnaa.

Udvalgets Flertal indstiller saaledes til det høje Ting at forkaste Lovforslaget nu ved 2den Behandling. Jeg forbeholder mig at gøre nogle Bemærkninger, naar de ærede Mindretal have udtalt sig.

Lassen: Det er selvfølgelig kun med svag Forventning om nogen væsentlig Tilslutning fra det ærede Tings Side, at jeg tillader mig at tale til Fordel for det af det Mindretal, hvortil jeg hører, stillede Vædringsforslag, saa meget mere, som jeg har begrundet Formodning om, at den højtærede Minister paa det kraftigste vil støtte Flertallet. Men jeg har desuagtet troet ikke at burde afholde mig fra at sige et Par Ord. Jeg har nemlig ikke det Synspunkt paa Sagen, som det højtærede Flertal, at der ikke er Grund til at foretage noget. Det ærede Flertal har efter min Formening heller ikke tilstrækkelig begrundet, at der ikke er Anledning til at gaa til den omhandlede Rentenedsettelse, det ærede Flertal har endogsaa i den Henseende bestyrket vor Formodning om, at der er Anledning dertil. Naar det ærede Flertal selv siger, at Rentefoden nu ikke kan siges at være 4 Procent, men at svinge mellem $3\frac{3}{4}$ og $3\frac{5}{8}$ Procent, synes det, at der dermed er givet os paa vor Side et Holdpunkt, som jeg for saa vidt er det ærede Flertal Takskyldig for, thi naar man erkender, at Rentefoden maa siges ikke at være 4 pCt., hvorledes kan man saa antage, at Institutter, som skulle udbetale en Rente af 4 pCt., kunne administrere og anbringe deres Formue,